

— Я не пес, щоби ви мене з хати гонили, а те нема мені чого коло вас сидіти, куряти не висидать.

Бігати за людиною і пішла. То ти така, думає, обіймай того, пожалуєш і свого розум... То я з дитиною, сестро Нічо. Аж коло печі... а в крик: „Ай мамунцю, мамунцю“.

Цит дитино, і г з тобою, тобі щось присниться. А воно своє: „Ай мамунцю, серце, а в татуньо стоять“.

Як я таке почула, то вже не знаю, чи дивитися, чи ні, чи стояв він там, чи всунула ся з ліжечка, спідницю в одну руку, а в другу, як не пудну з хати! — То йн за мною в.

Відхнула, як би то не було ко... а тепер перед хвилиною, тай дальше описувала свій страх голосом грізним і притишеним.

— Мурашки мене облізли, зуби дзвонять, а чеpecь геть в гору лізе. По голові мисли як ворони перед бурею гонять, літають. Все — ту і ту!... Може приходив за дівчину картати, а може як за життя... Бог його знає.

Втихомирила ся і розказувала дальше, як вона вийшла на подвір'є, яка ясна ніч була і як вона бояла ся хату засувом замкнути.

— А нуж, гадаю собі, за руку з другої сторони вхопить, тай роши, що хоч. Але якже знов хату отвором лишати? Таки замкну... Всунула я руку, як в огонь, слухаю, нічо... повернула засувом — пустив... Славити Бога!... А тепер що? Вже я сама до хати не верну, о! нема дурних. Як